

A gondolat TEREMTŐ EREJE

Gubás Gabi színművésznő, rövidesen kétgyermekes édesanya, hisz a gondolat teremtmő erejében. Természetesen nem boszorkány vagy éppen varázsló - még ha varázslatos személyisége mögött rejtezik is némi túlvilági erő. És furcsa, misztikusnak nevezhető dolgok is megtörténtek már

Felteszem, ha valaki egy természetgyógyászhoz köti az életét, nem lehet túlzottan szkeptikus az észérvekkel megmagyarázhatatlan történésekkel kapcsolatban - hosszú távon legalábbis ez biztosan nem vezetne jóra.

Ez így igaz, de persze ez a fajta elfogadás nem feltétlenül új keletű, azaz nem elsősorban az aszszonypajtási simulékonyság eredményeként hiszek az alternatív módszerekben. Régebben is előszeretettel kúráltam magam hagyományos gyógymódokkal, ugyanakkor mindig próbáltam szem előtt tartani, hogy semmit sem szabad elvakultan csak így, illetve csak úgy kezelni - vagyis az arany közép-utat keresve megoldható, hogy az ember ugyanúgy igénybe vegye a modern orvosi tudomány segítségét, mint például a homeopátiát.

Meg is érkezünk fő vesszőparipámhoz, miszerint meggyőződésem, hogy ha valakiben megvan a kellő nyitottság a misztikus dolgok befogadására, akkor azok már csak a vonzás szabályainak köszönhetően is előbb találják rá, mint „egy közönséges balandóra”.

Nem mondom, hogy egyetértek, mindenesetre bennem valóban megvan a kellő nyitottság - ezzel pedig kár lenne vitatkozni. Talán éppen ezért is gondolom úgy, hogy mindenkinek volt már valamiféle túlvilági élménye, pláne ha már veszített el közeli hozzátartozót. Az én első ilyen „találkozásom” is egy halálesethez köthető: második édesanyámnak tekintett kozmetikusom, jó barátom távozott akkor. Én az ágyon ülve bámultam a televíziót, egyszer csak meglibbent a függöny. Természetesen ellenőriztem a körülményeket: magyarázhatnák a dolgot, de persze huzat sem volt. Fantasztikus érzés járt át; szikrányi félelem sem volt bennem - egészen egyszerűen természetessé vált számomra, hogy ő látogatott meg, mivel tudatni akarta velem, hogy mindvégig mellettem lesz.

Megint csak az jut az eszembe, ha egy szeretünk halála, illetve az utána tátongó, hirtelen támadt űr megviseli az emberi tudatot, akkor az elhunytat övező gondolatok is képesek lehetnek megmozdítani a szövetet.

Én magam is hiszek a gondolat teremtmő erejében, itt azonban, úgy vélem, másról lehet szó. Nehogy még a végén azt higgye, totemek alakítják az életemet, mégis azt tartom, a halott dolgok képesek magukhoz vonzani az elhunytakat. Hadd meséljek el egy idevágó történetet: régebben volt egy titkos hódolóm, aki színházi fellépéseim után hatalmas virágcsokrokat küldött nekem. Szeretem a vágott virágot, ki is szárítottam a szálakat, és azokkal díszítettem a lakást. Egyik este aztán fekszem az ágyon, és úgy érzem, valaki megsimo-

gatja a homlokom. Természetesen azonnal a felettem lógó rózsára gyanakodtam: biztosan lehullott róla egy szirmom, ami éppen rám esett, és az cirógatott meg... Persze mondanom sem kell, hogy sehol sem találtam kóbor szirmokat. Később már a mostani férjem világosított fel arról, hogy a halott virágok megfelelő táptalajt kínálnak a nem kívánatos kóbor szellemeknek, ezért rövid úton meg is szabadultam a szárított növényektől.

Ez azonban mind ártatlan kis memortója annak, hogy véletlenül nem vagyunk egyedül a világon, viszont ha jól tudom, származott már önnek nagyobb kára is abból, hogy túlértékelte a földi szerepeket, illetve az azokra hatni képes túlvilági erőit.

Ha most a balesetemre gondol, azt valóban egy feletőbb utópisztikus élményként életem meg. Éppen egy előadás kellős közepén jártunk, amikor is a dramaturgia szerint engem le kellett, hogy lökjenek egy asztalról - és a darab szerint persze el is kellett kapniuk. Én tehát álltam a helyemen, a kollégám viszont túl korán taszított hátra, az engem szerepe szerint elkapni hivatott színész még nem érhetett mögém. A végeredmény természetesen óriási csattanás volt, hiszen a fizika törvényeit nem lehet meghazudtolni: a földön kötöttem ki. A becsapódásig eltelt időt azonban egyetlen hosszú pillanatként éltem át. Az intellektusom tulajdonképpen tisztában volt azzal, hogy zuhanok, titkon mégis „egész úton” abban bíztam, hogy egy nagy, puha kézbe hullok majd az asztal tetejéről. Persze végül nem így lett, azonban csak a nézők és a kollégák számára - én tényleg úgy éreztem, engem elkaptak, ezért azon nyomban fel is pattantam. Az előadás végén már nyilván éreztem, hogy valami nem stimmel, de ez azzal a módosult tudatállapottal magyarázható, ami egy színésznek elengedhetetlen ahhoz, hogy átszellemüljön a szerepnek megfelelően - még főiskolás koromban a karom tört el Desdemonaként, és az is csak a függöny legördülése után okozott fájdalmat.

Mivel nem vagyok tisztában azzal, milyen egészségügyi következményekkel járt az incidens, még kell kérdeznem: orvosok vagy természetgyógyászok hozták rendbe?

Természetesen az előadás után bementünk a kórházba, ahol készült röntgen, CT, és persze számtalan vizsgálaton estem át. Kiderült, hogy van egy sérvem, amely egyértelműen az akkoriban ért lelki történések kivetülése lehetett. Vallom, hogy minden betegség a lélek drasztikus válasza a minket ért külső ingerekre. Véletlenek tehát nincsenek, azaz mindennek megvan a maga oka, csak éppen rá kell találni. Ez a baleset pedig figyelmeztetésként hatott rám, hogy ideje változtatnom az életemen. Elkezdttem egészségesen élni, feltöltöttem magam vitaminokkal és ásványi anyagokkal - megreformáltam az életemet, abbahagytam mindent, amit károsnak ítélttem. De hogy a kérdésére is válaszoljak: alternatív úton jöttem helyre, mégpedig úgy, hogy a testem regenerálódó képességét is igénybe vettem, meg persze komoly szemléletváltásra is szükség volt, hogy ne kergessem vissza magam ugyanabba az állapotba.

Azóta is kap jeleket? Ezt persze azért érzem fontosnak megkérdezni, hogy megtudjam, mit gondol: az említett fordulatot követően jó irányba halad az élete?

Természetesen kapok jeleket, sőt ma már jobban is figyelek rájuk. A gondolat teremtmő ereje pedig itt kaphat nagyon fontos szerepet, nem elég ugyanis akarnunk a változást, nekünk kell behívnyunk azt az életünkbe. Egy természetgyógyász sem akarhat meggyógyítani, vagyis akarni akarhat; ha én nem hagyom, nem engedem - ha nem akarom, nem is gyógyulok majd meg: akarni kell a változást. Valaki csupán hosszas léivelés után képes szájára venni a „nem bírom így tovább” mondatot, a szerencsésebbeknek ugyanakkor egy pillanat is elég lehet ahhoz, hogy „megvilágosodjanak”. Egy azonban biztos: ahhoz, hogy „újjaszülethessünk”, előbb „meg kell halnunk”.

